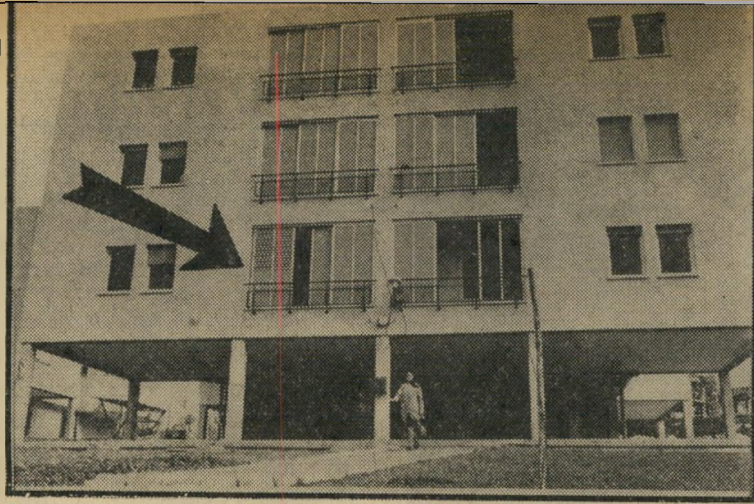

החרושת. רק האנשים נראים כאילו באו מעולם אחר. הבורות הבורות הם מתגודדים על המדרכות, בבגדים כהים, בקסקי טים, מצטופפים ומתלחשים, כאילו מפחד משטרה חשאית המרגלת אחריהם. ילדים טוחבים עוזים על כבישי האספלט, כאילו היה זה כפר גרוזיני. כיכר לחם ענקית הקשורה אל עמוד אחד הבתים, מסמנת כי במקום נמצאת חנות מכולת. האנשים מוכנים לדבר, בעברית עילגת. אבל איש מהם אינו מוכן להודות. הם מסתכלים בעיניים מליאות זעם לעבר הבית בו מתגוררת רגינה: "איך נותנים לאנשים כאלה לגור כאן איתנו. זה לא טוב. זה לא עושים ככה".

אחד, המתגלה מיד כמנהיג טבעי של ההבורה מתחיל להשתפך: "בגרוזיה רצינו שיביאו אותנו לארץ-ישראל, הלמנו על ירושלים. אז לאן הביאו אותנו? לקחו אותנו למדינה ערבית. יש כאן נשים ש' הולכות רק עם ערבים וזה לא טוב. למה? למה הם אמרו לערבים שהם מגרוזיה. אחרי-כך הנשים שלנו הולכות בשוק, וי'

בית הפגישות

זהו הבית בשכונת הגרוזינים בנצרת עלית, בו התגוררו רגינה ומשפחתה (חסומן בחץ) וכן משפחת פנחס קוויאשווילי. לדברי השכנים היו הערבים שבאו לבקר את רגינה מטרדיים את מנוחתם.

לשם. וזה משפיע כאן על הנוער, על כל העיר.

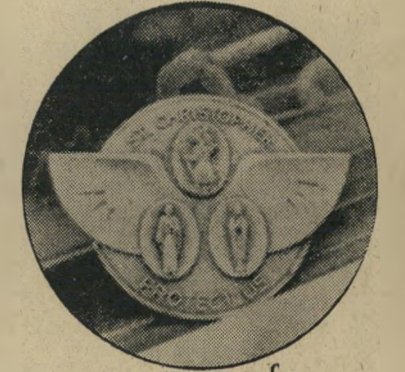
"זה לא היה ככה עד שבאו הגרוזינים," אומר צעיר ערבי נוצרי אחר. "מהיום ש' הקימו את נצרת עלית, היינו בשלום עם היהודים שהתיישבו שם. הכל היה בסדר. לפעמים הייתה איזו מתחוחת, אבל הכל בסדר. אנחנו באים אצלם, הם באים אצלנו. כמו בכל מדינת ישראל. אבל לפני שנה התחילו להביא הנה את העולים מ' גרוזיה. מהיום שהם באו לנצרת זה כבר לא אותו מקום. כאשר הם לא היו לא היו בעיות. הבעיות התחילו מהיום שהם באו."

"מה שקרה זה מה שצריך היה לקרות. זה היה מוכרח לקרות. למה ההסתדרות אמרו לנו אם תראו ערבי בשכונה מסתובב בלילה צריך לרוץ אחריו ולזרוק אותו מהשכונה. אחרי שסיפרתי לבעל של הר' אשה הזאת מה היא עושה הוא שאל אותי: 'באמת אשתי עושה דברים כאלה?' אמרתי לו: 'כל יום ערבי מצלצל אצלה בדלת בעשר בלילה. יצא אחד בא השני. לפעמים באים שלושה ארבעה בלילה. כולם ערבים וכולם ידעו את זה. כולם פוחדים מהם. מאיפוא נדע שהם לא טירוריסטים?'"

הצרות התחילו

עם הגרוזינים

אז הבעיה שלה, מה עובד על הים, אמר לנו: "אם תראו אנשים באים אצל אשתי תזרקו אותם מהבית". וזה מה שקרה. לא רצו להרוג את הערבי הזה. הוא

הקמיע

שהיה צמוד למכונתו של טוביה, עליו חרוטות דמויות קדושים וכנפיים, אומר: "כריסטופר הקדוש, הגן עלינו." לטובתי לא הועיל.

הערבים חושבים שהנשים שלנו הן כמו הנשים האלה. זה לא בסדר. אם יקרה עוד פעם דבר כזה, שאשה יהודיה הולכת עם ערבי, צריך לעשות להם בדיוק מה שעשו לערבי הזה. ככה זה בסדר."

"אמרו לנו, להזהר מערבים!"

אברהם קוויאשווילי, אביו של הר' חשוד פנחס קוויאשווילי, בעל הטנדר ושכנה לדירה של רגינה, יש דברים מפוררים שים יותר. פתאום מסתבר, על פי דבריו, שלא היה זה כלל וכלל מקרה שנוסעי הטנדר דר פגשו את רגינה וסובחי, וכי לא העובדה שהיא אשה נשואה המבלה בחברת גבר זר, היא שהרגיזה אותם.

מספר אברהם בעברית עילגת ובגרוזית: "זה, זה הבחורות מאודיסה שעושות את הכל באודיסה כולם זונים. בגרוזיה אין דברים כאלה. בגרוזיה נשים הגונות. בגרוזיה אין זונים."

"אנחנו לא איכפת לנו מה עושים הבחור רות מאודיסה, אבל לא עם ערבים. כי הערבים באים לשם בלילה, ואנחנו מפחדים מערבים. אולי ערבי הולך ומשאר פצצה. אולי הוא טירוריסט, איך אפשר יודעים? אפילו ההסתדרות בעצמם אמרו לנו להזהר מערבים. אמרו לנו כל ערבי שיבוא אצלנו בשכונה אחרי שעה שמונה בערב צריך לגרש אותו ולהודיע להסדר רות. אולי הוא טירוריסט. אז הם באים אצל הנשים האלה בכל השעות של הלילה. ואנחנו מפחדים."

"לפני זה מה שקרה אמרנו לבעלה של האשה הזאת, רגינה, אשתך עושה ככה וככה עם ערבים. כל היום, אמרו לה. אצלה לא בבית, באים ערבים אצלה בבית. אפילו בשעה אחת בלילה. אבל כשערבי בא בבית שלצל בלילה, לא נכנס ישר אצלה, אלא מצלצל קודם אצל השכנים, למה לא יודע איפוא אצלה גרלה השכנים, 'אפילו הערבי זה, מה מה. היה בא אצלה. בטח אנחנו מכירים אותו. כמה פעמים היה בא אמרו לו: 'אנחנו לא רוצים צעם לראות אותך בבית שלנו. לא רוצים שאתה בא פה כל הזמן וגם לא בלילה. אפילו כל השכנים כתבו להסתדרות מכתב למה הערבי הזה בא אצל רגינה בלילה. כולם כתבו להסתדרות ושלחו את המכתב'."

ממשיך אברהם קוויאשווילי בסיפורו:

הם שופעים חיוכים, מעשנים, מפטפטים ביניהם בברירות הדעת. מפעם לפעם פורץ מישהו מהם בצחוק קולני. נראה שאינם תופסים את משמעות מעשה הפשע שביצעו 36 שעות קודם לכן.

כשהם נכנסים אל האולם הקטן של בית המשפט המקומי, הם מתבוננים בשופט אברהם אסא. בפניו הובאו הארכת תקופת מעצרו, כמי שאינם מבינים מדוע מחזיקים אותם בכבלים. לא שהם מכחישים קשר למעשה (אם כי לפחות ארבעה מהעצורים טוענים כי לא השתתפו בתקיפה), אלא שאין הם יורדים לסוף דעתם של קציני המשטרה: מה לא בסדר במה שעשו? רביפקד יוסף לוי, ראש לשכת-החקירות בנפת יורעאל, מבקש לעצור אותם 15 יום. השמונה, רובם נמצאים בארץ בין שישה לשמונה חודשים, אינם דוברים עברית. מתרגמים להם. בסדר, הם מנידים בראשם, הם מסכימים לשבת במעצר 25 יום. "למה 25 המשטרה ביקשה רק 15?" תמה השופט. מסתבר שהיתה טעות בתרי-גום. עכשיו הם עולוים שהורידו מהם עשר רה ימי מעצר. רק אחד, חצקה סוסו, בעל בלורית שיער פרועה, נראה כהלום יין, מתנגד. הוא לא מסכים לשבת במעצר.

"מדוע?" שואל אותו השופט. "כי אני רוצה ללכת הביתה," משיב סוסו בגרוזינית, כדבר המובן מאליו. כשהם מוצאים מבית-המשפט. חזרה ל' ניידת, צועק אחד מהם בעברית לעבר הקהל הסובב אותם: "משטרה ישראל טוב, גם אנחנו משטרה, מה יש?!"

צעיר יוצא מרקו, העומד בשער בית-המשפט וצופה בגרוזינים המובלים למאסר קורא לעברם: "כל הכבוד לכם! אתם גברים!"

הפחד הקמאי מפני העלינות המינית של בן העם האחר, צצה ועולה שוב, מתבטאת בגזענות מהסוג הפרימיטיבי ביותר. זוהי גזענות שאין לה שום הסבר לוגי, רק יצר רים ודחפים וחרדה בנבכי תת-ההכרה. כאשר הובאו לראשונה עולים יהודים לנצרת עלית, היתה סכנה כיצד תגיב הר' חברה הערבית של נצרת הישנה כתוצאה ממיפגש התרבויות. ערביי נצרת, נוצרים

"הם לא לבד. הם כנופיות כנופיות. הם מסתובבים ביחד. כשישישו מהם רב, תיכף הוא צועק לתברים שלו. באים הרבה ו' מתחילים מכות. הם הולכים בקבוצות, מסתובבים בשוק, מוכרים דברים וגוברים וכולם מפחדים מהם. מתחילים עם אחד גרוזיני ותיכף באים מאה לעזור לו. מהבו'

החשוד לנלא

יעקב צ'ירו, אחד החשודים ברצח סובחי אל נאסיר, מובל כבול באיזיקים בידי שוטרי מבית-המשפט בעפולה למעצר בתחנת המשטרה, עד סיום החקירה.

ומוסלמים כאחד, עמדו במיבחן בכבוד, למרות שלגבי רבים מהם הוא בישר ניפוץ מסורות וניתוק מהמסורת הפטריארכלית. עתה, עם הבאתם של עולי גרוזיה למקום, מתחולל שוב בצורה חריפה מיפגש התר' בויות בין החברה הערבית הפתוחה, הלי-ברלית, הרצינואלית, לבין החברה הגרוזית ועוד הרבה זמן יהיו כאן בנצרת הרבה בעיות, הרבה מאוד."

אחד מתשעת בניו של סובחי אל נאסיר (במרכז, בצווארון לבן) מובל בידי חבריו בעת הלוויית אביו. בהלווייה השתתף גם סגן שר הבריאות, עבדול עזיז זועבי, שהיה ידידו הקרוב של סובחי. בשל נסיבות הרצח עברה ההלווייה בשקט.

קר הם כבר שיכורים. מתחילים את היום שלהם עם יין. בשבוע שעבר נתנו מכות לשוטרי באמצע העיר. כולם ראו ואף אחד לא התערב. אפילו המשטרה מפחדת מהם. המשטרה לא עושה להם שום דבר. רק מדברים איתם בטוב, והם חושבים הכל מותר להם. אז אם הם יגורו פה ככה עוד הרבה זמן יהיו כאן בנצרת הרבה בעיות, הרבה מאוד."

"גם אנחנו

מישטרה!"

בית-המשפט השלום בעפולה. ניידת משטרה מביאה את שמונת העצורים הגרוזינים, החשודים בביצוע הרצח.

בן הנרצח

נפל על אבן ומת. אחד נתן מכות לו והוא נפל על אבן וקיבל מכה בראש. מיסכן."

לא רק הגרוזינים מביטים בעין רעה על כמה מהעולות הרוסיות המתגוררות בקירבם. לצעירי נצרת הערבית יש דיעה דומה על מה שמתרחש בנצרת העלית. מספר אחד מקרובי משפחתו של סובחי אל נאסיר, המבקש להישאר בעילום שם: "נצרת היום זה כבר לא מה שהיה פעם. נצרת התלכלכה. קילקלו לנו את העיר שלנו. הם, היהודים, אומנם גרים למעלה, כאילו בעיר אחרת. אבל מה שקורה שם משפיע גם על מה שקורה אצלנו. יש שם, בין העולים החדשים מרוסיה, כמה נשים שן עוסקות בנזות. יש גם ילדות בלי סוף. אז איזה גבר יכול לעמוד נגד זה. נוסעים